

FILIP TAMÁS

Egy másik kórus

*Elhagyni unt rítusokat és újak rabjává válni észrevétlen,
egy japánkert egyetlen követ máshova tenni,
várni egy jelre, melynek vannak előjelei, de nem
tudja senki, mikor érkezik, és hogy fog kinézni,
behívni magunkhoz az utcát, szobraival és
járókelőivel, ne ázzanak, öngyilkosjelölt zsebeiből
időben kivenni a köveket, és szótlán hazakísérni
eldobni akart régi életébe, egyetlen éjszakára egy
kóbor kutyához szegődni, kitartón követni, bármerre megy,
a legvénebb iguánáról verset írni, tudva, hogy reggelre már
nem lesz benne élet, minden nap tejet vinni a remetének,
de nem találkozni vele soha, inni annyi bort, amennyi
egyetlen szőlőszemből erjedt, és megrészegevedve tőle kilépni
az ihlet nélküli sokaságból, és egy másik kórusba állni, és
énekelni úgy, hogy hajladozzanak tőle a fák, könnyezzenek a
süket kövek.*

Május

*A zápor hangjára alszom el.
A zápor hangjára ébredsz.
Esző zenéje szól, hangszerei
a tetők, a járdák, a lombok.
Békesség benned és bennem,
ágyaink messze egymástól.*

*Régi köszönésedet hallom,
pedig már nem nekem szól.
Bennem a semmi épül,
önmagát törli a tervrajz,
tanúja sem maradhat, mindenki
meghal, aki valaha látta.*

*Talán épp teregetsz, blúz, mell-
tartó, bugyi. Már megjártad
a piacot, adtál a kutyának enni.
Valaki az ajtódon kopog.
Beengeded. És nem én vagyok.*